

25. Nov. 1842

FACTS

Date:

25. Nov. 1842

Page number:

Dagbog A, side 93-94

TRANSCRIPTION

25 Nov. til LMN!¹

Allerede fra den første Gang jeg var paa Vedbygaard har jeg næret det Ønske: at De vilde dele Livets Glæder og Sorger med mig. Jeg var dengang næsten Barn endnu og har siden søgt at forjage denne Tanke men hvergang jeg har seet Dem er den kun blevet mere levende. At et saadant Ønske opsteg ogsaa i mit Bryst er naturligt og uskyldigt, derfor skammer jeg mig ikke ved at yttre det for Dem. Jeg frygter for Lidenskab og har derfor med Ro overveiet, hvad jeg gjør, idet jeg er i Begreb med at gjøre det Skridt, hvor det af alle er vanskeligst [overstreget: og] at give Hoved og Hjerte hver sit. Det huslige Liv kan ene tilfredsstille mig i mine Drømme om Fremtiden, jeg vilde blive høist ulykkelig om jeg ene skulde henleve mine Dage. Men her kan jeg ingen Overtalelse anvende; har De, hvad der synes at fremgaa af flere Yttringer [jeg har hørt] saavel af Dem selv som af Andre om Dem, vundet den Fred, som ene opnaaes ved tunge Offere ved et fromt Sind, der selvopoffrende hengiver sin hele Tilværelse for Andre, har De det, da vilde •94• det være syndigt at gribe forstyrrende ind i Deres Ro. Jeg har Intet af denne Verdens Goder at byde, ja, meget mere, jeg har Armod og Mangel maaskee ivente – det kan jeg rolig see imøde for jeg har følt at Kunstnerens Liv er dog rigt. Denne Rigdom og et ærligt Hjerte er, hvad jeg har at byde Dem, det er nok til at skabe den høiste Lykke som Jorden kan give, den Fattiges Lykke er ikke ringere end den Riges. Jeg kan saa daarligt skjule mit, hvad der foregaaer i mit Indre, at De sikkert alt maa have bemærket, at jeg blev glad, naar De traadte ind, [overstreget: bedrøvet, naar jeg saa Dem gaa bort] naar De henvendte Dem til mig, naar jeg torde sidde ved Siden af Dem og tegne. Denne Glæde har jeg aldrig følt ved nogen anden Piges Nærværelse, og det troer jeg er Kjærlighed, saa reen og uskyldig, at jeg derpaa tør bygge min Fremtids Lykke. Jeg har været tilfreds og lykkelig ved hvad Skjæbnen hidtil har tildeelt mig; men jeg kan næsten ikke fatte den Tanke: at Louise Neergaard vil kalde sig min! Hvor skal Brystet rumme en saadan Fryd! – – O, Gud! en saadan Fryd skal aldrig sprænge mit beklemte Bryst. Hun er for god – jeg er for svag. –

¹ Louise Marie Neergaard (1816-1895).

daante jeg det tydeligt og omstændeligt at jeg var blevet for
løst med Frøken Margrethe Bandidy, den deilige pige.
Men mit i min Glæde herover, mindes jeg dog, stad altid
Louise Neergaards Billede for mig, paa end Maade beha-
rende, saa jeg selv min, lysvaagen, kan ikke tro Andet end
at min dog er den eneste, jeg har elsket. Blende ser jeg saa sjæl
dunk, og aldrig saa jeg hende saa elskelig som i nat, da hendes
milde Øie søgtes at sige: har Du glemt mig? - Og dette Ud-
tryk og disse Ord, Fæstene af min egen taagede Hjerne, som
kan jeg dog have lyst at sætte et Slags Lid til. -

Til LNU!

25. Nov.

Allerede paa den første Gang jeg var paa Vedkjgaard har jeg været det
Ønske at De vilde dele Livets Glæder og Sorgen med mig. Jeg var den
gang næsten Døen endnu og har siden søgt at forjage dumme Tanker
men nu gang jeg har set Dem er den kun blevet mere levende.
At et sådant Ønske opstod ogsaa i mit Bogen er naturligt
og uskyldigt, derfor skammer jeg mig ikke ved et yttre det for Dem.
Jeg forjager for Livets Glæder og har derfor med sig overvejet, hvad
jeg giver, idet jeg er i Begreb med at gøre det Skridt, naar det af
alle er sandsynligt og at give Blønde og Hjerte hver sit. Det
hvislige Liv kan ene tilfredstille mig i mine Drømme om
Fremtiden, jeg vilde blive høist uslykkelig om jeg ene skulde kun
leve mine Dage. Men her kan jeg ingen Omtalelse angende,
har De, hvad der synes at fremgaa af flere Øttindes, ^{der har hørt,} sæt
af Dem selv som af Andet om Dem, mindet den Fred, som
ene opnåes ved tunge Offere ved et fravær Lind, der selv opfendte
hængsler sin hele Tilværelse for Andet, har De det, da tilde

94 | det være syndigt at give forstyrende ind: Dens Hs. Jy har
trøstet af denne Vindens Gader at høre, ja, meget mere, Jy har
Armod og Mangel maaskee i vente — det kan Jy naturlig se
imøde for Jy har følt at Kæmpeens Liv er dog rigt.
Denne Hjedsom og et ærligt Hjerte er, hvad Jy har at høre
dem, det er nok til at skabe den højeste Lykke som Jorden
kan give, den Fattiges Lykke er ikke ringere end den Riges.
Jy har saa daarlige skigle mit, hvad der foregaaer i mit
Indre, at de sikkert alt maa have bemærket, at Jy blev
glad, naar de traadte ind, ~~de kom altid med en gave~~
~~helt~~ naar de henvendte dem til mig, naar Jy turde sidde
ved Siden af dem og tegne. Denne Glæde har Jy aldrig
følt ved nogen anden Riges Hæderelse, og det trøst Jy er
Hjælpelighed, saa seer og uskyldig, at Jy dem selv for bygge
min Tæmte Lykke. Jy har været tilfreds og lyfhelig ved
hvad Hjælperen hidtil har tildeelt mig; men Jy kan næsten
ikke fatte denne Tanke: at Louise Mergens vil kalde sig
min. Hvor skal Bøstet rumme en saadan Trøst! —
— O, Gud! en saadan Trøst skal aldrig spren-
ge mit beklemte Bøst. Altså er for god — Jy er for svag. —

26 Nov.

26 Nov.

Madre er idag ikke rask, hun har lagt sig; vi have det
haab, at det kun er hendes sædvanlige slemme Blodpine.
Hekkel! hun er meget bekymret for Jacobim. Hun føler vel
meget de Bøstet hun maa bære, aldrig hører Jy hendes klæ-
ppe over at Læst er hendes glædetomt. Hendes Bløder, som
for var bløder hørtes ved det hørende Arbeid, hun maa gjø-
re, ja, en Kærl, som forleden hjælp hende, og som har